

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Damnatur cum socijs duobus, ibidem

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

apud eum videretur, sua tamen illi apud Reginam officia discedens vltro con- 1594.
dixerit. Quarto decimo die Senatus Regij Londino iussa perferuntur, vt
omni ope *Ioannes* à sua sententia dimoueat; quam sitenere obstina-
tus perrexit, Londinum extemplo adducatur. *Trencherus*, nè operam in
Ioanne sollicitando luderet, omisso priore imperio, alteri continuo obtem-
perauit.

X. Vt ventum Londinum est, in carcerem qui Equitis Martialis dicitur,
retrusus non post multo sistitur senatui Regio, quos inter fuisse *Cantuariensis*
Antistes, *Præfatus Aetatio*, & rei maritimæ *Moderator*. Illi virum innocen- yepes nara
tissimum incēssere primū contumelijs Contra ipse nihil indecorum se, nihil rar admo-
vnquā probiosum, aut suę conditionis alienū egisse. Illi percontari quibus alijs tum fuisse
in locis, & apud quē diuertisse? Quod vt dictū iniquū reiecit. At quod refugis quæstioni.
(inquiunt) vltro proderet, tormentis exprimeretur. Subinde reductus ad carcerē, l. 5. c. 4.
ieiunijs, verberationibus, vigilijs, liberalitate in pauperes ad honestā proChri- 5. 2.
sto mortē idoneē lubeundam se comparat. Hic etiam, factā ab *Henrico Gar-* Ad vota So-
netto copia, coram tribus arbitris, vno Religioso, duobus nobilibus, cietatis ad-
vota Societatis nuncupauit, tanto animi gaudio, vt domum scripserit, nun- mittitur.
quam sibi tantum d' ielium lachrymarum, tantum diuinæ voluptatis obue-
nire alibi potuisse, quantum beatus ille carceri sibi peperisset. *Mortonus* inte-
rea, quò salutis publicæ studium, & Regij obsequij præferret, scribit senatui
non videri populum concitatum posse componi, nisi sublato è viujs eo Sa-
cerdote quem nuper transmisit. Senatus subito remittendum decernit. In-
genti solatio illi fuit extulisse Londino secum tot hostias rite consecratas, quot Reducitur
ad communicandum quotidie vsque ad supremos duos dies sufficerent. Dor- Dorcestriā
cestriæ libera fere *Vice-Comitis* in custodia habitus est. Et quo triduo præ- & damna-
stolari consortes supplicij debuit, totum impastus propemodum & in- tur.
somnia precando egit, tanta seueritate vt *Vice-Comitem* cura incesset. ne
pia lauitia suam vltro mortem ipse occuparet. Tantam facilitatem excu-
biarum in admittendis ad se Catholicis, horum vero adeo propensa in
se studia experiebatur, vt metuere se vehementer diceret ne qua ex parte se-
cundum numinis fauorem sibi illa corrumpere. Postridie *Calendas Iulias*
vincetus in Iudiciale sublellum per publicas vias ducitur, & secundum il-
lum etiam *Thomas Bosgrauus*, & duo famuli, *Patricius* & *Ioannes*,
quorum diu seruitio Pater vltus fuerat, & nè Domini deforet imitatio,
longe licet dispari in causa, quidam alius latrocinij reus. Patri voce præ-
conis eò læta Majestatis ciuim impositum est, quia veritas ab Regina
Missa fecerat, Confessiones audierat, *Edicti Regij* in Catholicos & Sa-
cerdotes lanciti penes se impugnationem scriptam habuerat. Nec dispar
sociorum causa fuit, quòd Sacerdotem honore & obsequio fouissent,
texissent. Rogatus ex vltu gentis quibusnam vellet arbitris experiri? Re-
spondit primū, lectis è clero Catholico sui similibus: Aut si id non
posset consequi, certè ex Academicis Oxoniensibus: Sed iustus more ma-
iorum

1594. iorum contentus esse, rei Majestatis ipse & locij pronuntiati sunt. Tum verò *Bosgravius* & duo famuli Christum in suo Sacerdote reueriti, ad eius se pedes proni obuertere benedictionem excepturi quam ab illo flagitabant. Eo spectaculo nec populus admirationem potuit, nec latro (suprema quoque ipse damnatus sententia) lachrymas dissimulare: Eum Pater allocutione solatus, demum etiam ante supplicium salutaris fidei confortem conscivit: Corrupti etiam verbi ministrum ad eum comiter & cordatè habuit, ut si non perfidiæ nuntium, certè ministerio remiserit. Hora post meridiem quinta rursus deductus in custodiam, lictoremque conspicatus, (*Enimvero*, inquit, *perlibenter ego te video*. Noxilla in precatone, cohortatione mutua, & vicenùm duorum confessionibus excipiendis peruigilata est. *Wamestus* iudex, qui lachrymabundus & velut necessitati parens, laudata Patris pietate & doctrina, sententiam mortis protulerat, executionem, quamdiu potuit, protraxit, propositâ vitæ Indulgentia, dum templa velint Hæreticorum adire. At fortiter omnibus aspernantibus, diei alterius hora prima secundum meridiem, ferali sententiæ destinata est. Procedens è carcere *Ioannes*, "*A Cruce* (inquit) *ad Christum gloriosus est transitus*. Erat in promptu crates viminea: Huic animo vultuque composito vltro incubuit; & inter raptandum, socios qui pedites ducebantur, identidem ad constantiam hortando firmabat. Eo spectaculo, vir eius Prouinciæ honestus & locuples vehementer perstrictus, ad ipsum adiit, benedictionem petiit, Catholicorum se partibus accessurum spondit, & Hæreticorum conuenticula deuittaturum. Vbi ad locum supplicij peruentum est; Primus in trabem actus est latro; cui tantos animos Pater addiderat, ut voluptati sibi esse atque honori diceret mortis societatem cum id genus heroibus: successit *Ioannes* famulorum alter, qui restem luaniatus, suæ fidei libenter vitam se litare ac sanguinem dixit. Post illum *Patricius*, palam admonito populo solam eam fidem esse salutarem, quam sua ipse morte consignaret, laqueo strangulatus est. Secundum hos *Thomas Bosgravius*, ut erat nobilitate, doctrina, facundia pollens Catholicam fidem attentissimis auditoribus plena oratione commendauit.

Quo ordine plexi.

Postremus in certamen descendit *Ioannes Cornelius*, qui post breuem orationem, osculum terræ sub primo scalarum gradu fixit, tum Sociorum pedes è trabe pendentium venerabundè exosculatus, in patibuli complexu, verbis Apostolicis exclamauit, *O bona Crux, diu desiderata &c.* In concensu, circumlatis in populum oculis, illam psalmographi vocem exuberante animi sensu usurpauit, *Posuerunt mortalia seruorum tuorum escas volatilibus Cali &c.* Sed nè porro pergeret ad concionem dicere prohibitus est. Ad didit tamen se non multo ante Londini, id quod diu in votis habuerat, Societati *Iesu* fuisse adiunctum: Cuius Tyrocinium quando non dabatur in Belgio, quo fuerat propediem abiturus, hoc agone gloriosius poneret. Tum fusa pro suis persecutoribus, pro Regiæ Hæreticorumque omnium

omnium salute ad Deum prece, laqueum à carnifice porrectum osculatus, collo induit, & confestim scalis deiectus est. Nondum efflauerat animam quando illum Carnifex fune præciso lapsum humi excepit, calentiq̄ ac spiranti pectus dissecut, quo tempore Pater manum fronti veluti se signaturus admouit. Corpus discerptum quaternis infixum palis ad ferum dei in loco supplicij pependit; tum vnà cum trium reliquorum corporibus tumulatum est: Caput summo præfixum patibulo triumphum clausit quo *Cornelius* carnis sarcinam vt pridem optauerat exuens, lætus ad Cælestes sedes euolauit. De quo capite narratur lucis radio cinctum fulsisse; Tum populi studio, gubernatorisq̄ auctoritate, eò quod (quemadmodum in similibus supplicis experti erant alias) grauissimæ procellæ segetibus incubuisent, sublatum in Catholicorum potestatem deuenisse.

XI. Illud verò hoc loco non est prætermittendum quod viuente adhuc *Cornelio* accidit ad Dei misericordem seueritatem commendandam dignum memoriâ. Baro de *Stourton* (cuius Viduam deinde duxit *Arondelius*) animo Catholicam, externo cultu deformatam Religionem sectabatur, sacrorum Cælestium vsum fructum facultatum conseruationi postponens. Nè verò illum mors hoc graui in neglectu imparatum abriperet, duos domi alebat Sacerdotes; caueratq̄ nè vterque vno die, vnaue nocte vnquam abesset; at aliter quàm cautum fuerat, Dei occulto iudicio, accidit quando illum extrema oppressit agritudo: Nam vtroque absente, nulla etiam cuiusquam diligentia Sacerdos alter reperiri potuit. Vocatis itaque vxore & œconomo, expositoq̄ multis cum lachrymis dolore quo vehementer agebatur, quodcum maximè vellet ritus Catholicos moriens vlturpare, tam magno fraudaretur dono; agnitæ simulatæ Religionis grauissima culpa, & eorum præterea quæ abeuntem è vita grauabant veniam à Deo humillimis votis precatus, moritur. Res deferitur ad *Cornelium*: Rogatus an liceret pro hoc mortuo orare? *Prorsus*, inquit, & licet, & necesse est. Postero inde die sacris operanti, & defunctos memoria repetenti, sistit se ad latus Euangelij is qui recenter obierat, consueta vestitus toga: Rogat Patrem vt misereatur; vri enim se purgantibus flammis; apertaq̄ veste, ostendit ambustum latus; petit etiam astantibus commendari: *Cornelius*, vultu in eam partem conuerso, tam diu hæsit orans, vt à ministrante monitus, finem non faceret. Peracto verò sacrificio astantes hortatur vti pro anima Baronis de *Stourton* defuncti perseverarent orare; torrer enim Purgatorij ignibus, & viuorum subsidia flagitare. Quidam narrant inter viuorum commemorationem defunctum se stitisse primùm, alij etiam ministro visum esse: Vt verò hæc se habuerint, res omnium sermone celebrata est, atque in hunc vltique diem ab vtriusque familia & *Stourtoniorum* & *Arondeliorum* hæredibus certissimè traditur. Ne vero *Cornelij* hæc sententia, aut narratio tota improbanda cuiquam videatur, eiusdem generis aliud adnectam, quod in notis *Gerardi* nostri reperio non multis post annis accidisse. Addide-

Misericors
Dei seueritas
in Baro-
ne de Stour-
ton.

trouit
Stourton
Arondelius
Stourton
Arondelius
Stourton
Arondelius